

kelle kallal ta tahab. Aga kül se wöib üks raske töö olla, sest siit saadik ei ole ta veel tulisse wangkre eest lahti saamid, käib ika veel aega mõõda ümber ja etsib, keda ta wöiks parandada. Aga kes wöiks nii sugust wiinalakkujat talupoega, teu- ehk voorimeest parandada! Ja ommeti naad peaksid seda kül meeles pidama ja kui naad Hantsust ei hooli, ommeti ise eneste peale halastama. Sest kelle kallal waene Hants ford ilma asjata oma tööd tegi, need wötawad pea wiimse leiwa marja subu, sest neid ei jäta kurat mite kaua nende kurjuse sisse elama, wötab neid pea kaa oma töö hooste hulka — ja muidugi teada, et siis enam neile meelesparandamist ei ole. Muellamem, kes elatand ja tark inimene oli, teadis enam, kui sada juttu nii sugustest, kes Jööulu ehk muul kallil öhtul Hantsuga kolu said, aga ei keegi oma kasuks, waid läksid pea föik wiletsal kõmbel hukka.

Nönda kõneles lena noor mees. Nii sugusti juttusid kuuldatse ika lahti südame ja tössise meelega, iseäranis keskköö ajal. Kõik silmad waatasid pikk Tanieli peale ja tema pale oli kahvatand, ots higine. Müüid enam keegi ei teinud nalja, waid läksid ühe teise järele waitseste uksest välja. Olgu wahel südamed föivad kui kalju,

ommeti on neid wähä leida, kes nii suguse jutu järel, kallil ööl, kui naad keskköö ajal peavad koju minema, veel palju naerakuid ja kelle süda riinus ei peaks pöksuma. Kui suurem hulk sai äraslainud, ütles pikk Taniel tallipoissi vastu: „Kuule, eks ma täna sinu juures wöi magada? Tõestse, ma ei tahaks sel öösel mite üksi jäada!” Muidu Taniel rääkis hoopis teisiviisi; jal ta ei õelnud: „tõestse!” waid ika: „wöiku mind kurat!” Tänu ta enam ei julend wänduda. — Tallipoiss oli selle nõuuga wääga rahul, sest ta wärises ise kaa, mõeldes, et temalgi kurjuse palk nii ligi wöös olla. Ehk ta kaa, seda jutu kuuldes oma meeletuletas, et ta sagedaste wäsimi hooste matist kalmala täied kaeru eli förvale saatnud ja ise kaa hobuse tapjaks saanud. Oh, warastatud kaerad olid niiüd kui pöleravad föod ta südame peal. Üks wööras oli veel tupa jäänud, enne nimetatud rätsep; oh tema waene rauk oleks hea meelega bösekste kahe waheli pugenud; tema endine julgus oli ammu kadunud. Aga siin ei olnud temaga armu, teised ei teinud temaga tegemist. Waene mees, pidi veel kaks ehk kolm wersta maad linna minema, pidi üle lageda — nagu soldan, keda miheldatse — kadalippu jooksmata edade ja kraavide wahelt läbi, kus ta iga sammu